

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-163/14;
- uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszące odwołanie i jej własnymi kosztami, zarówno w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami;

Tytułem subsydiarnym

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-162/14;
- odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym nastąpi w orzeczeniu Sądu kończącym postępowanie w sprawie;
- obciążenie wszystkich pozostałych stron postępowania odwoławczego ich własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo, wymagając, aby wnoszące odwołanie wykazały, że mają interes prawny w podniesieniu zarzutów pierwszego i drugiego; w każdym razie Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych, ponieważ wnoszące odwołanie mają taki interes.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-244/17)

(2017/C 239/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Gussetti, P. Aalto, L. Havas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2017/477 z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie stanowiska, które ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Współpracy ustanowionej na mocy Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kazachstanu, z drugiej strony, w odniesieniu do ustaleń roboczych Rady Współpracy, Komitetu Współpracy, wyspecjalizowanych podkomitetów lub wszelkich innych organów⁽¹⁾,
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że dodanie proceduralnej podstawy prawnej w ramach Wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w szczególności art. 31 ust. 1 TUE wymagającego jednomyślności narusza traktat w świetle jego wykładni dokonanej w orzecznictwie Trybunału.

Na poparcie tego zarzutu Komisja podnosi następujące argumenty:

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału decyzja oparta na art. 218 ust. 9 TFUE powinna być podjęta większością kwalifikowaną, nawet gdyby w innym wypadku jedna materialna podstawa prawna lub więcej materialnych podstaw prawnych wymagało jednomyślności w celu zawarcia umowy międzynarodowej. Dodanie jakiegokolwiek podstawy prawnej mającej na celu zapewnienie jednomyślności nie ma wpływu na przebieg procedury, która doprowadziła do podjęcia tej decyzji w Radzie.

Decyzja Rady podjęta w ramach procedury określonej w art. 218 ust. 9 TFUE nie ma na celu uzupełniania czy zmiany ram instytucjonalnych umowy, a zatem nie może być zrównana z zawarciem lub zmianą umowy międzynarodowej, ale ma na celu zapewnienie jej skutecznego wykonania. Taka decyzja zgodnie z art. 218 ust. 8 akapit pierwszy i art. 218 ust. 9 powinna być podjęta większością kwalifikowaną. Nałożenie wymogu podjęcia tej decyzji jednomyślnie jest niezgodne z prawem.

Po drugie, jak wyjaśniono już także w orzecznictwie Trybunału, art. 218 TFUE przewiduje „jednolitą procedurę o zakresie ogólnym dotyczącą negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, które Unia może zawierać w odniesieniu do dziedzin swoich działań, w tym WPZiB”. Szczególny charakter WPZiB jest odzwierciedlony w fakcie, że wniosek jest przedkładany łącznie przez Komisję (pod względem elementów nieobjętych WPZiB) i wysokiego przedstawiciela (pod względem elementów objętych WPZiB). Nie może to jednakże zmienić wniosku, że decyzja na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE powinna być podjęta większością kwalifikowaną.

Połączenie tych obu linii orzeczniczych prowadzi do wniosku, że nie tylko negocjacje i zawarcie umowy międzynarodowej, ale także przyjmowanie stanowisk dotyczących wykonania takiej umowy jest regulowane jednolitą procedurą przewidzianą w art. 218 TFUE, w tym przypadku art. 218 ust. 9 TFUE, który przewiduje przy podejmowaniu decyzji wymóg większości kwalifikowanej. Nie można dodać żadnego innego przepisu proceduralnego. Nawet jeśli taki przepis zostanie dodany przez Radę, nie może on skutkować zmianą procesu podejmowania decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 73, s. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (sąd najwyższy) (Finlandia) w dniu 16 maja 2017 r. – Oikeusministeriö/Denis Raugėvicius

(Sprawa C-247/17)

(2017/C 239/37)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus (sąd najwyższy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oikeusministeriö

Strona przeciwna: Denis Raugėvicius

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe dotyczące ekstradycji ze względu na popełnienie przestępstwa należy oceniać w jednakowy sposób w świetle swobody przemieszczania się obywateli innego państwa członkowskiego niezależnie od kwestii, czy oparty na konwencji dotyczącej ekstradycji wniosek o ekstradycję skierowany z państwa trzeciego jest składany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub w celu ścigania karnego – jak miało to miejsce w sprawie Petruhhin ⁽¹⁾ [C-182/15, EU:C:2016:630]? Czy znaczenie ma fakt, iż osoba, której dotyczy wniosek o ekstradycję, posiada oprócz obywatelstwa Unii również obywatelstwo państwa, które wystąpiło z wnioskiem o ekstradycję?